

NOI ROLURI ȘI COMPETENȚE ALE PROFESORULUI

Studiu de caz

**Prof: Stancu Mihnea Alexandru,
Scoala Gimnaziala „I. Gh. Plesa” AlmaJ**

Experiența demonstrează că, într-o măsură însemnată, nivelul rezultatelor școlare reflectă munca educatorului, pregătirea, însușirile profesionale, măiestria pedagogică, trăsăturile personalității acestuia. Poate fi considerată cu caracter de legitate afirmația: calitatea educației depinde mult de calitățile profesorului. Una dintre dimensiunile fundamentale ale personalității este stima de sine.

După N. Branden ceea ce au în comun un bun profesor, un bun părinte, un bun psihoterapeut este credința lor profundă în potențialul persoanei de care se ocupă, convingere legată de ceea ce poate să fie și să facă persoana respectivă, plus capacitatea de a transmite această convingere în cursul interacțiunilor lor.

Educatorii cu un bun respect de sine știu că majoritatea oamenilor au tendința de a-și subestima resursele interioare și au tot timpul în vedere acest lucru. Cei mai mulți dintre noi suntem în stare de mai mult decât credem. Și atunci, unul dintre cele mai mari daruri pe care le poate oferi un educator unui copil, unui elev este refuzul de a accepta concepția negativă a elevului despre sine în ceea ce privește propria valoare, întrevăzând un sine mai profund și mai puternic. Ținând seama de trăsăturile și comportamentele lor, educatorii cu un înalt nivel al stimei de sine au tendința de a forma și încuraja un comportament responsabil al elevului.

Nu se poate concepe o pedagogie modernă și eficientă în afara unei funcționalități optime, atât a fiecărui agent în parte, cât și a interacțiunilor dintre ei. Dialectica relației profesor-elev generează situații psihopedagogice și socioaxiologice foarte nuanțate și complexe. Sursele funcționalității optime a celor doi factori nu pot fi tratate exhaustiv. Neomogene ca structură, cu potențial recurent în acțiunea educațională instituționalizată, relațiile didactice tind să dezvolte la elevi conduite sau stări intelectuale, fizice, morale, estetice, active pe care mediul socio-politic și cultural le transcrie în termeni educaționali ca etape ale dezvoltării personalității integrale.

Este o adevărată artă să antrenezi elevii în activități teoretice și practice care să-i solicite la diferite niveluri cognitive și de responsabilitate; să repartizezi echilibrat energiile, să asiguri participarea activă a întregii clase, să realizezi o interacțiune constantă cu elevii.

Repertoriul învățătorului și al elevilor trebuie să aibă o zonă comună cât mai mare și să cuprindă și informații cunoscute, limbaj comun, reguli de operare, criterii comune de apreciere, căi și atitudini similare. Prin conexiune inversă observăm cum atitudinea creatoare a învățătorului față de conținutul învățământului capătă și alte dimensiuni formativ-educative. Activizarea metodelor de comunicare cunoscute pentru sporirea rolului dialogului, deoarece, comunicarea nu trebuie înțeleasă doar ca transmitere, ci și ca urmărire a receptării, sub aspect cantitativ și, mai ales,

Atitudinea educatorului, favorabilă activității de învățare, atunci când obiectul ei îl constituie rezultatele școlare se modifică substanțial, când, chiar însușirile și activitatea lui devin obiect de atenție evaluări. Literatura de specialitate a conturat un portret al educatorului pe baza unor criterii psihopedagogice. Se admite, însă, că este posibil ca dimensiunile generale astfel surprinse să capete o altă structurare în funcție de condițiile specifice ale muncii învățătorului. Este necesară, atunci, o determinare a tabloului dimensiunilor personalității sale, a raportului între atitudini, capacități și competențe solicitate în

îndeplinirea rolurilor. Educatorul este cel care posedă structuri afective și atitudinale, prin intermediul interacțiunilor de comunicare și receptare reciprocă prin puterea sugestivă a exemplului oferit în școală și în afara ei.

Întocmai ca în practicarea oricărei alte meserii și profesiunea didactică și efortul de educație își au tehnica lor specifică de realizare, metodele și procedeele lor adecvate de lucru.

După opinia noastră, pentru aspectele motivațional-afective sunt responsabile “împrejurările de viață” ca sisteme interacționiste, psihosociale, în care se interferează condițiile externe și cele interne. Ne referim, mai ales, la regimul de activitate, relații, opinii, climat, rețea de comunicare.

Bibliografie:

Allport, G., Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, 1981, București.

Cucoș, C., Pedagogie, Editura Polirom, 1996, Iași.

Joița, E., Pedagogia- Știința integrativă a educației , Editura Polirom, 1999, Iași.

Păun, E., Școala – abordare sociopedagogică, Editura Polirom, 1999, Iași.